

Sb., jehož se dopustil tím, že zaměstnával své pomocníky a učně déle než 8 hodin denně, po případě déle než 48 hodin týdně, a odsoudil jej k pokutě 20 Kč, případně k vězení v trvání 24 hodin.

Proti tomuto nálezu podal st-1 odvolání, v němž doznal, že pomocníci a učňové jeho jsou déle než 48 hodin týdně v jeho závodě přítomni, namítal však, že skutečná doba pracovní nečiní více než 2—3 hodiny denně, a že po ostatní čas jsou zaměstnanci jeho jen v závodě přítomni za tím účelem, aby byli pohotově pracovat, jestliže by pro ně nějaká práce se naskytla.

Zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím zamítl toto odvolání st-lovo, poznamenav k vývodům rekursu, že do 8hodinné, resp. 48hodinné doby pracovní nutno zásadně započítati i pohotovost k pracovním úkonům, t. j. dobu, kdy zaměstnanci musí býti v závodě přítomni a připraveni k obsluze zákazníků, třeba by právě v té době zákazníků vůbec neobsluhovali. Že tuto pohotovost k pracovním výkonům dlužno počítati do pracovní doby, plyne, jak nař. rozhodnutí uvádí, jasně z § 7 bodu 3 zákona č. 91/1918 Sb., jenž stanoví způsob, jak lze prodloužiti pracovní dobu, když zaměstnanec je na služebním místě v pracovní pohotovosti, ale skutečná práce jeho nevyžaduje více než 6 hodin denně.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná namítá, že z doslovu § 1 zákona o osmihodinné době pracovní, jenž má na zřeteli pouze skutečnou pracovní dobu, nelze dovoditi, že do této doby je započísti i dobu, ve které zaměstnanec je v pouhé pohotovosti v závodě k pracovním výkonům, a že § 1 není s § 7 v žádné souvislosti. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Otázkou, zda zákon o osmihodinné době pracovní všeobecně dopouští, aby do zákonem přípustné pracovní doby nebyly započítávány časové intervaly, ve kterých jednotliví dělníci měli pouhou pohotovost pracovní, zabýval se nss již v nálezech Boh. A 3067/24, 6833/27 a 9062/31 a zodpověděl ji v tom smyslu, že do zákonné osmihodinné pracovní doby započítati je nejen dobu, po kterou zaměstnanec fakticky provádí pracovní úkony jemu uložené, nýbrž i dobu, po kterou pro tyto úkony je v pohotovosti. Na tomto náhledu v cit. nálezech blíže odůvodněném trvá nss i nyní.

Pokud stížnost proti náhledu v nálezech Boh. A 3067/24 a 6833/27 projevenému namítá, že z ustanovení § 7 bodu 3 cit. zákona nelze dovoditi, že i pohotovost k pracovním výkonům včítati je do pracovní doby, ježto ustanovení § 1 a § 7 nejsou v žádné právní souvislosti, je stížnost na omylu, neboť ustanovení § 7 souvisí potud s § 1, že obsahuje výjimky z předpisu § 1. Nutno proto oba předpisy vykládati v jejich souvislosti. — — —

Č. 12.575.

Živnostenské právo: I. Trestní nález vydaný ve věci živnostenské magistrátem hlav. města Prahy podpisuje platně přednosta příslušného magistrátního oddělení. — II. Soukromým zprostředkováním koupě a prodeje realit a nájmu bytů podle zákona č. 203/1925 Sb. sluší

rozuměti činnost provozovanou s úmyslem směřujícím k zisku, jejímž obsahem a účelem jest uvést ve styk individuálně určité osoby za tím účelem, aby uzavřely konkrétní smlouvu trhovou nebo nájemní. Spadá sem i po živnostensku provozovaná činnost, jejímž účelem je přivoditi uzavření takových smluv.

(Nález z 20. října 1936 č. 6927/34.)

V ě c: Stanislav B. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. října 1933 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem z 14. srpna 1930 magistrát hlav. města Prahy odsoudil podle § 132 lit. a) živn. řádu Stanislava B. a Annu H., každého z nich k pokutě 500 Kč, po případě k vězení na 50 dnů pro přestupek § 22 živn. řádu, kterého se dopustili tím, že v době od 1. ledna do 1. července 1930 provozovali v Praze II., na Bojišti č. 5 živnost zprostředkování koupě a prodeje realit a nájmu bytů, ač k tomu neměli živnostenského oprávnění. —

Nař. rozhodnutím bylo st-lovo odvolání zamítnuto. K vývodům odvolání uvedl žal. úřad, že st-l sám ve svém odvolání doznává, že psal s Annou H. nabídky na reality, obchody, živnosti, byty a pod. Podle výpovědi Anny H. psali takových nabídek denně až 300. Okolnost, že nebylo docíleno zisku, je pro posouzení určité činnosti jako činnosti živnostenské nerozhodná. Rozhodujícím v daném případě byl st-lův úmysl zisku docílit, který projevil zmíněnými nabídkami, inserty a firmu na dveřích kanceláře na Bojišti. Podle zmíněného svědectví Anny H. nezůstalo však jen při pouhém úmyslu, nýbrž zprostředkování bylo skutečně prováděno. K námitce, že nabídky nebyly řízeny na určité osoby a že nejde o nabídky v pravém slova smyslu, žal. úřad podotkl, že rozesílání zmíněných nabídek jest obvyklým způsobem vedoucím k obchodnímu jednání a uskutečnění zprostředkování; je to obvyklý způsob získávání zákazníků. K námitce, že trestní nález nebyl podepsán starostou obce neb jeho náměstkem, poznamenal žal. úřad, že schválení konceptu trestního nálezu stalo se v mezích jednacního řádu (§ 12) magistrátu hlav. města Prahy.

Ve stížnosti k nss vytýká st-l především, že trestní nález vydaný magistrátem není platný, poněvadž jej nepodepsal starosta obce jako přednost magistrátu, resp. jeho náměstek, nýbrž magistrátní úředník. Tvrdí, že jednacím řádem magistrátu nemohou býti měněna zákonná ustanovení, a dovozuje, že ani podle předpisů §§ 2 a 12 jednacního řádu magistrátu hlav. města Prahy (z 20. prosince 1905 č. 3623 os./1905) nejsou přednostové magistrátních oddělení oprávněni podpisovati nálezy. Námitka tato je bezdůvodná.

Podle § 141 živn. řádu jsou prvou stolicí ve věcech živnostenských politické správní úřady prvé stolice. Tím úřadem je v daném případě magistrát hlav. města Prahy (§ 149 obec. řádu pražského z 27. dubna

1850 č. 85 z. z. čes.). Způsob, kterým magistrát má vésti práce, stanoví jednací řád v mezích řádu obec. (§ 148 obec. řádu pražského). Předpis § 12 jednacího řádu magistrátu hlav. města Prahy z 20. prosince 1905 č. 3623 os./1905 pak stanoví, že čistopisy zpráv a dopisů z magistrátu podpisují představení oddělení. Ostatní čistopisy podpisují magistrátní sekretáři a za jejich nepřítomnosti jejich zástupci, kteří jsou předem ustanoveni. Toto ustanovení jednacího řádu nevybočuje z mezí obec. řádu, neboť tento řád neobsahuje žádného předpisu, který by stanovil, že jenom starosta obce může podpisovati čistopisy vyřízení vycházejících z magistrátu. Bezdůvodně tedy tvrdí st-l ve stížnosti, že uvedený jednací řád mění zákonné předpisy a že přednostové magistrátních oddělení nejsou ani podle §§ 2 a 12 jednacího řádu oprávněni podpisovati nálezy. — — —

Proti názoru žal. úřadu namítá st-l, že pouhé uzavření smlouvy ke společnému provozování zprostředkování prodeje a koupě realit atd., zřízení kanceláře a psaní nabídek na šifrované inseráty a domnělá snaha po docílení zisku není ještě provozováním živnosti zprostředkovatelské. Aby mohl býti st-l trestán pro neoprávněné provozování živnosti, musilo by prý mu býti prokázáno ve více případech, co a komu zprostředkoval a jakou odměnu za to obdržel; v řízení však nebylo zjištěno, že by byl s někým uzavřel smlouvu zprostředkovatelskou, a nebyl zjištěn ani jediný st-lem skutečně zprostředkovaný obchod, ani jediný inserent, který by byl obdržel st-lovu nabídku. Několik písemných nabídek, které gremium poslalo magistrátu, zaslal prý st-l na šifrované inseráty pocházející od pražských pokoutních zprostředkovatelů, kteří se v inserátech vydávají za kupce, aby tak vyzvěděli jména kupců skutečných. St-l dovozuje dále, že nabídka na šifrovaný inserát neznámého inserenta není ani nabídkou a nemůže býti stíhána podle živn. řádu, ježto podle obč. zákona jest ofertou jen nabídka učiněná osobě známé, a to takové osobě, která chce sama příslušnou smlouvu uzavřít a která tedy není sama zase jen pouhým zprostředkovatelem. Tyto vývody jsou právně mylné.

Pojem soukromého zprostředkování koupě a prodeje realit a nájmu bytů není v zákoně z 19. srpna 1925 č. 203 Sb. definován a sluší proto výrazu tomu dáti jen ten smysl, který vychází z toho, co slova ta ve své spojitosti znamenají. Podle toho je jím rozuměti každou po živnostensku provozovanou činnost, jejímž obsahem a účelem jest uvést ve styk individuálně určité osoby za tím účelem, aby uzavřely konkrétní smlouvu, v daném případě smlouvu trhovou, resp. nájemní. Základem činnosti zprostředkovatelovy je smlouva s příkazatelem.

Spor jest o to, zda provozování živnosti zprostředkovatelské je zde teprve tehdy, když byla uzavřena smlouva zprostředkovatelská, resp. dokonce smlouva trhová nebo nájemní, jak se domnívá st-l, či zda stačí již živnostenské nabízení služeb zprostředkovatelských, kterýžto názor zastává žal. úřad. Nss shledal, že názor žal. úřadu je správný.

Podstatným znakem živnostenské činnosti je její samostatnost a pravidelnost, jakož i úmysl docílití výnosu nebo jiného hospodářského pro-

spěchu, jehož výše nebo rozsah není předem určen. Tento úmysl směřující k zisku je rozhodující. Je-li takový úmysl prokázán, jde o činnost živnostenskou, i když zůstala bez úspěchu. Za živnostenskou nutno pokládati již také takovou činnost, jejímž účelem je teprve přivoditi uzavření smlouvy, tedy na př. otevření krámu nebo hostince, nebo nabízení služeb. Nabízení může se díti jak osobám určitým, tak také i osobám předem neoznačeným a nabídka nemusí vyhovovati předpisům obč. zákona.

Námítku odvolání, že nešlo o nabídky v pravém slova smyslu, ježto nebyly řízeny na určité osoby, zamítl žal. úřad, vysloviv, že rozesílání nabídek jest obvyklý způsob získávání zákazníků. Tento názor žal. úřadu st-l nijak nevyvrací, nýbrž opakuje jen vývody odvolání, že nabídkou podle obč. zákona je jen nabídka učiněná určité osobě. V tom však se st-l mylí, neboť, jak bylo již řečeno, nabídka nemusí vyhovovati předpisům obč. zákona.

Žal. úřad shledal skutkovou podstatu přestupku st-li za vinu kladeného v tom, že psal nabídky na reality, obchody, živnosti, byty a pod. po živnostensku, t. j. s úmyslem docílit zisku, kterýžto úmysl projevil těmito nabídkami, inseráty a »firmou« na dveřích své kanceláře. Tyto skutečnosti st-l ve stížnosti ani nepopírá.

Pro posouzení st-lova výdělečného úmyslu je nerozhodné, že šifrované inseráty, na něž psal svoje nabídky, pocházely od pokoutních zprostředkovatelů, neboť to st-l nemohl předem vědět, jinak by byl tyto nabídky jistě nepsal.

Jestliže žal. úřad v tomto počínání st-lově shledal přestupek § 22 živn. řádu a jej proto potrestal, nemohl nss shledati, že by byl jednal proti zákonu nebo že by pro svůj nálezný neměl dostatečného skutkového podkladu.

Č. 12.576.

Dávky za úřední úkony. — Řízení před nss:
* Byla-li dávka za úřední úkon předepsána a d v o k á t u, který jednal před úřadem v zastoupení strany, o s o b n ě, není strana legitimována ke stížnosti na nss proti tomuto předpisu.

(Nález z 20. října 1936 č. 14.988/36.)

V ě c: František G. ve Varnsdorfu proti rozh. okr. úřadu ve Varnsdorfu z 11. dubna 1934 o dávce za úřední úkon.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 11. dubna 1934 předepsal okr. úřad ve Varnsdorfu Dru Arnoštu S., advokátu ve Varnsdorfu, na základě zákona č. 53/1925 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních ve znění zákona č. 253/1926 Sb. a zákona č. 190/1932 Sb. a vládn. nař. č. 191/1932 Sb. položky a) sazby 2 za nahlédnutí do spisů dávku ve výši 10 Kč.